

Sygn. akt I PK 144/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z wniosku E. [...] Spółki z o.o. w K.
z udziałem uczestników: Okręgowego Inspektora Pracy w K., Komisji Zakładowej
NSZZ "Solidarność" przy E. [...] Spółce z o.o. w K., Związku Zawodowego
Pracowników E. [...], Komisji Zakładowej WZZ "Sierpień 80"
w sprawie odwołania od decyzji o odmowie rejestracji układu zbiorowego pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 lutego 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy E. [...] Spółki z o.o. w K. od postanowienia Sądu
Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 22 października 2014 r., sygn. akt VII Pa [...],

I odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**II zasądza od wnioskodawcy E. [...] Spółki z o.o. w K. na rzecz
uczestnika Okręgowego Inspektora Pracy w K. 120 (sto
dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 października 2014 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił
apelację wnioskodawcy E. [...] Spółka z o.o. w K., wniesioną od postanowienia
Sądu Rejonowego w K. z dnia 11 marca 2014 r. W tym ostatnim rozstrzygnięciu
oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji Okręgowego Inspektora Pracy w K.
odmawiającej rejestracji układu zbiorowego pracy. Sąd drugiej instancji podzielił

stanowisko Sądu Rejonowego, że według art. 241¹¹ § 5 pkt 2 k.p. odwołanie od decyzji okręgowego inspektora pracy przysługuje łącznie wszystkim stronom układu zbiorowego pracy. W rezultacie, jego wniesienie przez jedną ze stron (pracodawcę E. [...] Spółkę z o.o. w K.), z pominięciem związków zawodowych (uczestników postępowania), prowadzi do oddalenia odwołania.

W skardze kasacyjnej, wywiedzionej od orzeczenia Sądu drugiej instancji, pracodawca powołał się na występowanie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę dokonania wykładni art. 241¹¹ § 5 pkt 2 k.p. W ramach pierwszej przyczyny uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej wnioskodawca zwrócił uwagę na charakter prawny odwołania od decyzji o odmowie zarejestrowania układu zbiorowego pracy. Zdaniem skarżącego chodzi o rozstrzygnięcie, czy odwołanie należy traktować jako wniosek o wszczęcie postępowania nieprocesowego, które w dalszym toku toczy się jako postępowanie przed sądem pierwszej instancji, czy też jest to postępowanie *sui generis*, zupełnie odrębne od postępowania nieprocesowego, do którego jedynie przepisy regulujące to postępowanie mają zastosowanie. W ocenie wnioskodawcy przyjęcie pierwszej opcji pozwala na twierdzenie (wywiedzione z podobieństwa z innymi postępowaniami nieprocesowymi), że każda ze stron układu zbiorowego pracy jest samodzielnie uprawniona do wniesienia odwołania.

Powołując się na potrzebę dokonania wykładni art. 241¹¹ § 5 pkt 2 k.p. skarżący dostrzegł istnienie jednolitego orzecznictwa Sądu Najwyższego, stwierdził jednak, że nie wszystkie kwestie zostały wyjaśnione, co skłania do podjęcia dalszych starań interpretacyjnych, szczególnie w kontekście art. 506 i 511 § 1 k.p.c. Powołał się również na wątpliwości prezentowane w literaturze przedmiotu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podniesione okoliczności nie dają podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania.

Przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. posiada złożone właściwości. Nie wystarczy powołać się na zagadnienie prawne. Powinno być ono jeszcze istotne, a dodatkowo występować w sprawie. Oznacza to, że na kanwie określonego postępowania ma wyłonić się kwestia jurydyczna mająca znaczenie dla rozwoju prawa lub o charakterze precedensowym. W rezultacie „istotność” zagadnienia

prawnego nie może być utożsamiana z sytuacją, w której strona argumentuje wykładnię określonego przepisu w problematyczny sposób. Sądy *meriti* przy wykładni art. 241¹¹ § 5 pkt 2 k.p. oparły się na językowej metodzie poznawczej. Skarżący posługując się zawodnym wnioskowaniem porównawczym (odwołującym się do niejednorodnego modelu postępowania nieprocesowego) zmierza do wykazania, że wynik interpretacji literalnej nie jest nośny. Biorąc pod uwagę klarowne dyrektywy preferencji, stosowane przy wykładni przekazu normatywnego, staje się jasne, że podniesione przez wnioskodawcę zagadnienie prawne nie jest obiektywnie istotne. Aspekt podmiotowy w art. 241¹¹ § 5 pkt 2 k.p. został definitywnie i klarownie ukształtowany, co zważywszy na regułę *lex specialis derogat legi generali* skłania do uszanowania tego autonomicznego rozwiązania.

Nie można też pominąć, że z reguły w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, jeśli wskazana przez uczestnika postępowania wykładnia jest powszechnie przyjęta w orzecznictwie, a sądy obu instancji ją podzieliły (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNCP 2003 nr 18, poz. 436; z dnia 30 marca 2008 r., V CSK 414/08, LEX nr 784267).

Dopuszczenie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnione jest w przypadku istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Skarżący dostrzega zbieżność linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, twierdzi jednak, że nie wszystkie kwestie zostały wyjaśnione. Stanowisko to nie polega na prawdzie, jeśli uwzględni się wszechstronne rozważania i autorytatywne zapatrywanie wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 kwietnia 2002 r., I PKN 262/01, OSNCP 2004 nr 6, poz. 97, i postanowieniu z dnia 11 stycznia 2011 r., I PK 166/10, OSNP 2012 nr 7-8, poz. 95. Z judykatów tych jasno wynika, że legitymację do wniesienia odwołania od odmowy rejestracji, zarówno układu zbiorowego pracy, jak i protokołu dodatkowego, posiadają wyłącznie strony układu zbiorowego pracy. Istnienia poważnych wątpliwości interpretacyjnych, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., nie uzasadniają występujące niekiedy w literaturze przedmiotu stanowiska polemiczne. Przywołana przez skarżącego wypowiedź A. Ś. nawiązuje do argumentów celowościowych. W innych publikacjach (E. Hofmańska, Glosa do

postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2011 r., I PK 166/10, PiZS 2012, nr 6, s. 35-40) można odnaleźć postulat stosowania interpretacji prokonstytucyjnej. Oceniając jednak z pozycji wykładni językowej i systemowej istnieje zgoda, że norma zawarta w art. 241¹¹ § 5 k.p. ma szczególny charakter i nie podlega interpretacji rozszerzającej. Oznacza to, że kontrola stanowienia układów jest ograniczona wyłącznie do ram wytyczonych przez unormowania kodeksu pracy (T. Kuczyński, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2001 r., III ZP 17/00, OSP 2002 nr 10, poz. 131).

Zakładając, że art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nawiązuje do art. 59 i art. 60 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2001 r. o Sądzie Najwyższym staje się jasne, że potrzeba wykładni przepisów prawnych występuje wówczas, gdy dochodzi do rozbieżności w orzecznictwie. Problem podniesiony przez skarżącego nie spełnia tej cechy. W literaturze przedmiotu (nielicznych wypowiedziach) nie wskazano na ważne argumenty mogące zachwiać utrwaloną linią orzecniczą. Oznacza to, że art. 241¹¹ § 5 k.p. nie budzi poważnych wątpliwości i nie wywołuje rozbieżności w orzecznictwie.

W niniejszej sprawie nie została zatem wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Kierując się regułą wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., stosowaną w postępowaniu kasacyjnym z upoważnienia art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy zasądził od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania zwrot kosztów w wysokości wskazanej w § 12 ust. 4 pkt 2 w związku z § 11 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 z późn. zm.).